

Zprávy a oznámení

Kněžský den

V úterý 9. června se zúčastním kněžského dne v Českých Budějovicích. V tento den nebude v městském kostele sloužena mše sv.

Kněžské svěcení

V sobotu 13. června přijmou v českobudějovické katedrále kněžské svěcení čtyři mladí muži, kteří po završení studia teologie absolvovali roční službu jako jáhni. Slavnost svěcení začne v 10.00 hod. Poděkujeme za to, že je Bůh povolal a vyprošujeme jim Boží pomoc pro jejich další působení.

Slavnost Těla a Krve Páně

Slavnost Božího Těla si letos připomeneme v neděli 14. června. Po mši sv. bude následovat průvod s Eucharistií kolem farního kostela a zastavení u čtyř venkovních oltářů.

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 18. června bude sloužena mše v kapli rožmitálského domova důchodců. Začátek je od 14.30 hod.

Svatební mše

V sobotu 20. června bude ve farním kostele oddán pan Ing. František Částka z Voltuše se slečnou MUDr. Hanou Ungerovou z Příbrami. Svatební mše začne v 11.00 hod.

Volby do farní rady

Neděle 21. června je posledním dnem pro podávání návrhů na kandidáty do farní rady. Samotná volba se pak uskuteční další neděli 28. června.

Úmysly mší svatých od 8. do 21. června 2009

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. M - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 8.6.	mše sv. není	Po 15.6.	mše sv. není
Út 9.6.	mše sv. není	Út 16.6.	Na poděkování a za šťastnou hodinku smrti
St 10.6.	Za rodinu Kozákovu, Korejčkovu a celý rod	St 17.6.	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.
Čt 11.6.	Za Stanislava a Marii Drechslerovy, jejich rodiče a sourozence	Čt 18.6.	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé a nevěřící
Pá 12.6.	Za Františka Plassa a rodinu Plassovu	Pá 19.6.	Za rodiče Větrovských, zetě Josefa a za živé z jejich rodu
So 13.6.	Za † Miloslava Sazimu	So 20.6.	Za Františku a Josefa Drechslerovy
Ne 14.6.	Za farnosti	Ne 21.6.	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182. Uzávěrka příštího čísla je ve středu 17.6. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 10 Ročník VI 7. června 2009

Pedagogický výklad tajemství Trojice

Tajemství Nejsvětější Trojice se často vykládá tak, že se nejprve řekne, že je Bůh v Trojici jediný (nebo jeden Bůh ve třech osobách) a potom se toto těžko pochopitelné, „nastolené“ tajemství s větším nebo menším úspěchem vykládá. Posлуhač je třeba nakonec nějak zdolan, takže je ochoten říci, že už věc chápe, ale ve skutečnosti často nechápe téměř nic.

Dějiny spásy ovšem postupovaly jiným způsobem. Bůh začal mluvit k člověku, dával se mu poznat, ale nezačal hned tím, že by mu řekl vrchol svého tajemství. Lidé poznali nejdřív jediného věrného a mocného Boha – Jahve, Boha neuvěřitelně blízkého a přitom nemanipulovatelného. Teprve po dlouhé době poznali vzkříšení Ježíše jako člověka a postupně během jeho života, smrti a vzkříšení se jim otvíralo tajemství Ježíšova života: Jeho úžasná jednota s Otcem a tajemství jeho původu – Ježíšův původ v Bohu. Když poznali vzkříšení Ježíše a tedy nadlidskou kvalitu Ježíšova vztahu s Otcem, zakusili sami na sobě moc a sílu toho, kdo od Otce i Syna vychází, moc a sílu Ducha, a teprve po prožití těchto zážitků (prakticky po sepsání Nového zákona) se ve sporech s bludnými učenými vyjasňuje víra v Nejsvětější Trojici tak, jak my jsme ji zvyklí znát.

Tento „pedagogický proces“ je velmi důležitý, v dějinách se osvědčil, a tak by měl být i při zrodu víry jednotlivci nějak respektován. Nejde tedy o to, v kázání tajemství Trojice „vysvětlit“ (to stejně nejde), jde o to, člověka do tajemství života Božího, do tajemství Zjevení a tedy do tajemství Trojice uvádět. Což nejde udělat ani jedním kázáním, ani přednáškou. Dnešní svátek je něco jako oslava vrcholu poznání – oslava toho, k jakému pochopení tajemství nás Bůh dovedl, v neposlední řadě by mohl být i oslavou toho, že jsme k životu s Bohem a tedy i k poznání jeho tajemství pozváni a že nám v dějinách křesťanství Bůh vyjasňováním omylů ponenáhlu „vytyčoval“ cestu ke správnému setkání s tímto tajemstvím. Protože všechna věroučná tvrzení o Trojici toto tajemství nemají schopnost vystihnout a popsat (jde o nekonečného Boha!), ale mají schopnost nás odvádět od bludných cest na takovou cestu, která vede k cíli.

P. Aleš Opatrný

Eucharistie – podvod?

Eucharistie jako světlo a síla pro každodenní život ve světě

Na první svatě přijímání jsem se ve svých devíti letech velmi těšila: „Musí to být něco krásného a určitě je to taky dobré!“ Měla jsem ráda náboženství, milovala jsem tajemství a byla jsem velice mlsná a nadcházející událost slibovala zážitek ve všech těchto směrech. Krásně mě nastrojili, všichni se tvářili slavnostně, kostel byl ještě krásnější než jindy, všechno mě dojívalo. Ale chutí hostie jsem byla zklamaná, nemělo to ani chuť chleba, v první chvíli mi to přišlo jako nějaký další podvod na nás děti, ale to by přece náš pan farář neudělal. Po chvíli jsem se spokojila s tím, že tajemný význam této chvíle je důležitější než dobrá chuť na jazyku. I když jsem byla poučena, že přijímám Tělo Páně, přece jen jsem si Pána Ježíše spojovala spíš s tím, co mi o něm vyprávěli nebo četli, než s tím, co mi bylo podáno. Z tohoto dne nemám žádnou památku, ani si nepamatuji jeho datum.

Uplýnula léta. Musela jsem si projít svým odklonem od zité víry k tzv. „normálnímu“ životu bez Boha, v něhož jsem sice nějak věřila, ale jehož příkázáními jsem se nechtěla moc řídit. Jenom jedno mi zůstalo: víra, že Bůh je dobrý, protože skutečná síla je vždycky laskavá. Dojívala mě taky Panna Maria, ta zvláštní dívka. A taky krása chrámů a jejich uměleckých děl. Občas mě to k nim táhlo.

Pak přišel návrat. Zpočátku pozvolný, pak najednou dramatický a jednoho dne stála zatoulaná ovce před knězem a mohla znovu přijmout svátostného Krista. Toto svaté přijímání si pamatuji i s mnoha detaily onoho dne jako veliký svátek a jeho výročí pro sebe vždycky tiše oslavuji. Bylo to 8. května 1996. Ani jsem moc nevnímala, že je to mariánský svátek, celé moje myšlení bylo obráceno k tomu, že mi bylo všechno odpuštěno, že mohu jít ke svatému přijímání a že jsem zase opravdovou členkou církve. A byla jsem rozhodnuta, že tuto výsadu už si vzít nedám.

Toto přijetí Nejsvětější svátosti se v dalších několika dnech ukázalo být branou k řetězu milostí, které mě nesly dál a dál, či spíše blíž a blíž k branám kontemplativního kláštera. Postupně jsem začala mít pocit, jakoby mě řídila nějaká neviditelná ruka. Jakmile jsem si s něčím nevěděla rady – ať už se to týkalo víry nebo každodenních povinností – vzápětí mi přišla odněkud odpověď: z novin, z rádia, při homilii, z hovoru přátel; sotva jsem se dostala do nějaké nesnáze nebo rozhodování, už mi přicházela pomoc nebo mi bylo téměř bez mého úsilí nabídnuto východisko. Byla jsem na nějaké cestě, ale netušila jsem ještě, kam vede. Trochu mě to těšilo, trochu uvádělo do zmatku.

Na poděkování za jednu z velkých přijatých milostí jsem začala chodit denně na mši svatou. Nejčastěji k premonstrátům do strahovského kláštera. Každodenní přijímání bylo z mé strany potvrzením věrnosti Bohu a církvi, ale neprožívala jsem je ještě jako společenství s Pánem. Posun na této cestě nastal jednoho pošmourného prosincového dne. Myslím, že padal sníh s deštěm, čekala jsem na tramvaj a kolem mě se sunula řada aut. Mezi nimi jedno obyčejné autíčko, snad stará škodovka, s vysunutou anténou, na jejímž vrcholku zářil červenooranžový balónek. A mně to najednou připomnělo velmi zvláštní zážitek z nedávné doby – podivné vycházející slunce. Vzpomínka na toto slunce mě nutila sledovat, kam míří ten balónek. Ztratil se mi poblíž malostranského kostela svatého Josefa. Nevím, jestli jsem vůbec kdy byla uvnitř; napadlo mě vzít za kliku. Bylo otevřeno. V kostele bylo šero, jen na hlavním oltáři zářila nasvícená monstrance s Nejsvětější svátostí. Nikdy a nikde tak nezářila jako tehdy ve ztemnělém domě svatého Josefa. Nevím, jak dlouho jsem tam byla. Ta chvíle ale byla zlomová; naučila jsem se ctít ve chrámu živou přítomnost skrytého Boha. Dověděla jsem se, že je zde stálý výstav Nejsvětější svátosti a od té chvíle jsem sem občas zašla, zvlášť ve chvílích nějakého rozhodování. Mše svaté byly nejkrásnější na Strahově, ale adorace byla nejkrásnější zde. Objevovali se tam skoro stále stejní lidé, turista tam našťastí málokdy zavítal. Vděčím těm chvílím za mnoho, kéž nikdy nepřestane Pán přitahovat své věrné do tohoto kostela. Velice bych si přála, aby kostely byly zase otevřené aspoň po dvě až tři hodiny denně. Jak má člověk objevit Boha, když to, co o něm mluví, je dáno pod zámkem? A jak má vytrvat v lásce k němu, když ji nemůže žít setkáváním? Láska roste i krátkými pohledy. Podle mé zkušenosti si Pán cení těchto malých pozorností z naší strany; prosím všechny, kdo ho hledají, aby na tuto cestu nezapomínali.

Na závěr ještě jednu vzpomínku z menšího moravského města. V době, kdy už jsem toužila po klášterním životě a cítila se být vyznamenávaná Božími milostmi, jsem tam při jedné mši svaté seděla vedle nějaké staré, už bělovlasé ženy. Neznaly jsme se a vlastně jsem si ji ani neuvědomovala. Až při pozdravení pokoje. Zvedla ke mně tvář s tak nádherným zářivým pohledem, že jsem až užasla. Čisté zářící oči, nepatrný úsměv. Pohled, který nebyl ani naivní, ani se nesnažil zalíbit; plný klidné vnitřní radosti. Čím asi žila? Co jí asi Pán dal poznat? Vedl ji cestou milostí nebo jí dal Milost žít vždycky podle jeho vůle? Časem jsem si všimla její přítomnosti na církevní slavnosti v jiném městě. Nenápadná, myslím, že jsem ji s nikým nevidala. Dodnes je pro mě symbolem svatých všedního dne, i když o ní vlastně nic nevím. Jen to, že chodí do kostela a že její oči září radostí. Kéž náš milovaný Ježíš Kristus skrze společenství s ním nám dá také tak čisté oči a rozsvítí nás pokojnou radostí.

Svědeckví sestry premonstrátky z Doksan

Z historie 90. část – pan katecheta Ostrý

Jubilejní – 90. část našeho historického putování tentokrát nevěnujeme zápisům pana učitele Matouška ve farní kronice, ale dáme prostor fotografii, kterou nám zapůjčil pan Jiří Trčka. Pravda, trochu tím přeskočíme do roku 1949, ale zároveň plynule navážeme na minulé povídání o panu katechetovi Ostrém. Fotografie má velikost 22 x 16 cm a je zasazena do tvrdého kartonu. Bohužel je na několika místech poškozená. Nad fotografií zní: *Ministranti chrámu Páně sv. Jana Nepomuckého v Rožmitále pod Třemšínem 10. července L.P. 1949.* Pod snímkem, který vyfotografoval Ivo Sejtka, najdeme 16 jmen zvěčněných ministrantů obklopujících pana katechetu, jejich „zařazení“ a jména dvou nepřítomných. 60 let starou fotografii přetiskujeme i s těmito jmény a panu Trčkovi děkujeme za její zapůjčení.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

